

Tegyetek tanítványommá minden népet!

Öt tétel a nagy misszióparancs nyomán

Írta: **Háló Gyula**

2018.05.20.

forrás: <https://www.baptist.hu/tegyetek-tanitvanyomma-minden-nepet/>

**„Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön. Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében, tanítva őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam nektek; és íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.”
(Jézus Krisztus nagy misszióparancsa, Mt 28,18–20)**

Gyülekezetünk Isten országának kovásza ott, ahol élünk? Megváltoztatta már a mindennapi élet gyakorlatát, szokásait a falunkban, városunkban? Valóságossá tudta tenni lakókörnyezetében Isten országának hitét? Az egész faluhoz, az egész városhoz küldött bennünket Krisztus, vagy csak egy kiválasztott kisebbséghez? Gyülekezetünk pótolhatatlan éltetője településünknek?

Első tétel

A misszióparancs látomása csak a szeretet közegében válik hatékonnyá. Egyedül a szeretet talál utat a nagy misszióparancs látomásának beteljesedéséhez.

Csak azoknak szabad a misszióparancs mennyei látomásának élniük, megvalósulásáért küzdeniük, akik szeretettől áthatott szívvel fáradoznak ezen. Ahogy Martin Luther King fogalmazta:

„A szolgálathoz nem kell egyetemi végzettség. Csak hálatelt szív kell hozzá, szeretettől áthatott lélek.”

Az isteni szeretet az, amellyel eltökélt, türelmes, jóságos, természetes, önzetlen és kitartó módon tudunk Krisztus munkatársai lenni a nagy látomás megvalósulásában. Enélkül a cél megvalósítása csak ügynöki feladat, csak öncélú hálózatépítés. Itt kell megértenünk, hogy a szeretet elsősorban közösségben gondolkodik. Ahogy Mózes sem látta saját egyéni léte további értelmét, ha a népét Isten eltörölné (2Móz 32,32), és ugyanígy gondolkodott Pál apostol is, amikor ezt írja:

„inkább én magam legyek átok alatt, Krisztustól elszakítva, az én testvéreim, az én test szerinti rokonaim helyett...” (Róm 9,3)
Isten közösségre hívott magával, de embertársainkkal is. A Krisztustól megragadott lélek a közösség isteni jövőjén fáradozik.

Második tétel

Jézus Krisztus halászni küldött, nem horgászni! Isten országának evangéliuma nemcsak az egyéneket, de a népeket is megváltoztatja.

Néha úgy tevékenykedünk mint kereszténység, mint gyülekezetek, mintha Jézus horgászni küldött volna bennünket, nem pedig halászni. Sajnálatos módon sokan úgy képzelik el a gyülekezet célját, a missziót, hogy minél többen legyenek a gyülekezetben, minél több missziós program legyen, hogy kapcsolatainkban minél többeknek bizonyosságot tegyünk. Mintha Jézus Krisztus azt mondta volna, hogy menjetek el, és minden faluban és városban alapítsatok gyülekezeteket; menjetek el, és minden faluban és városban térítsétek az embereket; menjetek el, és minden faluban és városban tanítványozzátok az embereket. De Jézus ezt mondta: menjetek el, és tegyetek tanítvánnyá minden népet. Magyarul: menjetek el, és tegyétek tanítvánnyá a falut, a várost, az országot. Jézus hangsúlyozza: a népeket, a népet. Nem az emberekről mint különálló egyénekről beszél, hanem embercsoportokat, emberközösségeket állít középpontba.

Ma részint érthető a horgászatra való szűkítése Jézus parancsának, hiszen egyre inkább különálló emberekként gondolkodunk és viselkedünk, nem pedig közösségek részeként, közösségek tagjaiként. Emiatt nehéz elhinnünk, hogy Jézus célja megvalósítását közösségileg képzele el. Pedig minden ezen a szemléleten múlik. Jézus Krisztus a világ megváltoztatását tekintve globalista: az egész emberiséget, minden népet tartva szem előtt. Ezért nem meglepő, hogy a testamentumában négyszer is a minden (összes, egész) szót használja, hiszen ő ténylegesen arra hatalmazza fel tanítványait, hogy minden népet az ő tanítványává tegyenek.

Harmadik tétel

A halászok nem várják, hanem bekerítik a halakat. Krisztus tanítványai a közösségeket akarják Jézus követőivé tenni.

A krisztusi tanítvány foglalkozik az egyes emberekkel is (szomszéd, munkatárs, egyesületi tag stb.), de nem veszi szem elől, hogy az egész közösségért küldetett. Ezért sokat foglalkoztatják ezek a kérdések: Hogyan nézne ki az a világ, amely teljesen Isten szerint működik? Hogy dolgoznának és vállalkoznának ott az emberek? Hogyan kereskednének ott? Hogy viszonyulnának ott egymáshoz? Hogy bánnának ott egymással, az állatokkal, a természettel? Hogy szerveznék ott az óvodát, az iskolát? Hogy tanítanának ott? Hogy közlekednének? Hogy néznének egymás szemébe, hogyan és miről beszélgetnének ott?

És ha mindez a mi falunkban, városunkban vagy kerületünkben válna valósággá? Gondolkodtunk már sokat ezen? Álmodoztunk erről? Ébresztett már bennünk Krisztus erős vágyat, hogy országa valóra váljon közöttünk? Vannak már konkrét elképzeléseink és terveink, hogyan segíthetjük a megvalósulását, hogyan vehetünk részt benne?

Pál apostolt úgy eltöltötte ez a látomás, hogy így vall:

„Az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.”
(ApCsel 20,24)

Mert vagy mi vagyunk azok, akik már látjuk ezt az országot, mert benne élünk, sőt bennünk él, vagy mi is csak ugyanúgy emberileg képzelődünk az ideális családról, iskoláról, településről és országról, mint bárki más.

Negyedik tétel

Csakis a mennyei látomás változtatja a tanítványt halásszá. Krisztus jövőképe teszi szenvedélyessé a tanítványokat.

Elsősorban Jézus Krisztus jövőképe – az a látomás, amikor már minden nép az ő tanítványa – ragadja magával a tanítványt, hogy aztán annak éljen, bármennyi is valósul meg belőle. Ahogy Mózeset is Isten kijelentésének képe ragadta meg, amikor ezt mondta neki:

„El is megyek, hogy kimentsem őket Egyiptom kezéből, és elvigyem őket arról a földről egy jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre.” (2Móz 3,8)

Pedig sosem látta még Kánaánt, de vitte, vezette a népet az ígéret földjére. És ugyanígy történt Pál apostollal is a damaszkuszi úton, amiről Agrippa királynak így vallott:

„Nem voltam engedetlen a mennyei látomás iránt”.

És ment a látomás nyomán, hogy megnyissa a népek szemét, hogy Istenhez térjenek, bűnbocsánatot nyerjenek és örökséget a megszenteltettek között (ApCsel 26,18). És ugyanígy Jézus Krisztus előtt is teljesen egyértelmű volt, hogy mi Isten országának valósága. Ezért tudott olyan érzékletesen és hatalommal beszélni róla.

A nagy misszióparancs elsődlegesen tehát nem is parancs, hanem látomás. De ha

„nincs mennyei látás, a nép elvadul” (Péld 29,18; Károli).

Ezért ne akarja az megvalósítani, akit nem ragadott még magával a jézusi látomás valósága, aki még nem hisz benne, aki még azt gondolja, hogy csak az ő erején, lehetőségein és körülményein múlik annak megvalósíthatósága.

Jézus Krisztus hitt Isten országa valóságában, és ezért hirdette mindenütt Isten országának az evangéliumát.

Ötödik tétel

A szeretet résztvevő akar és tud lenni a falu és város életében. Nem fél a különféle hatások között, mert ismeri a benne levő Szentlélek erejét.

Hogy Jézus Krisztus látomása megragadja-e teljes lényünket, az kegyelem, még ha keresnünk is kell.

De hogy szeretjük-e embertársainkat, az jelentősen rajtunk múlik. Hiszen ha nem érzik, nem tapasztalják, hogy szeretjük őket, akkor azt sem fogják elhinni, hogy Isten országa, amit hirdetünk és terjesztünk, az jó lesz nekik, egyáltalán valóságos. Csak arra fognak gondolni, hogy be akarjuk őket cserkészni saját egyházunk, gyülekezetünk számára, hogy mi egyre többen legyünk.

Hogyan szeressük tehát népünket – ahol mi is élünk –, melyet Jézus tanítványává akarunk tenni, hogy betöltsük a nagy misszióparancs látomását?

Először is érdekeljen az életük, tudjuk meg, mivel foglalkoznak egyesével és közösségben:

- Milyen gondjaik és örömeik vannak az óvodákban, iskolákban, a gondozókban, a rendelőkben, a rendőrségen, az önkormányzatnál, a szervezeteikben?
- Hogyan próbálkoznak jobbra és hatékonyabbá tenni a közösség életét?
- Hogyan vehetünk mi is részt az ő mindennapjaikban, azokban a tevékenységekben, amelyekben szépre, jóra és

igazra törekszenek?

- Hogyan tudjuk ezek iránt kifejezni tiszteletünket és elismerésünket? Mert a krisztusi szeretet ott van, amikor ünnepel az iskola, amikor emlékezik a falu, amikor programot szervez a város. A krisztusi szeretet akkor is vissza-visszajár érdeklődve és támogatva, amikor már gyermeke rég nem jár abba az óvodába, iskolába.

A krisztusi szeretet megtalálja annak alkalmait, amikor embereknek, intézményeknek és csoportoknak megköszönheti és elismerheti a munkáját.

A krisztusi szeretet megtalálja annak módját, hogyan tudja őket bátorítani, segíteni, hogy még gyümölcsözőbb legyen a közösségért végzett szolgálatuk.

A krisztusi szeretet lépésről lépésre kikutatja és megismeri működésüket, szokásaikat, azt, ami nekik fontos és értékes.

A krisztusi szeretet részt vesz abban, ami számukra fontos: ünnepek, találkozók, rendezvények. A krisztusi szeretet nem gondolja önhittent, hogy nekik kell őt megismerniük, hozzá csatlakozniuk.

A krisztusi szeretet nem fél kitenni magát az emberi hatásoknak, mert tudja, amit János apostol is meggyőződéssel írt a többi tanítványnak:

„Ti Istentől valók vagytok, gyermekeim, és legyőztétek őket, mert nagyobb az, aki bennetek van, mint az, aki a világban van.” (1Jn 4,4)

A krisztusi szeretet biztos a hit győzelmében:

„Mert aki Istentől született, az legyőzi a világot, és az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1Jn 5,4)

A krisztusi szeretet ezért tud úgy jelen lenni a településen, hogy számíthassanak rá. A krisztusi szeretet köztük akar lenni, és közösséget akar vállalni velük, ahogy Jézus Krisztus tette.

Ez azoknak a titka, akiket megragadott a Mester végső látomása iránti olthatatlan szenvedély.

Aki azt hiszi, hogy ez a valóságos és tevékeny jelenlét nem Krisztus missziója, nem élő és ható bizonyágtétel, az még nem hisz eléggé a benne élő Szentlélekben, aki az erő, a szeretet és a józanság Lelke, aki átformálja az emberi szívet, a népekét is.